



Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarum reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

§. 20. De Justificatione Impii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

ficantis à solo DEO infunditur, non tamen sine prævia dispositione hominis. 13. Homo justus semper potest opera bona facere, & præcepta divina servare, nec indiget ordinata novâ gratiâ excitante, sed adjuvante duntaxat.

§. XX.

De Justificatione Impii.

I. Per Justificationem hoc loco nihil aliud intelligitur quàm mutatio illa, per quam Peccator transfertur à statu peccati ad statum gratiæ & justitiæ, quæ est rectitudo interna ordinans hominem erga DEVM & proximum, & interdum simpliciter justitia: interdum justitia Fidei, quia à hoc incipit: quandoque justitia DEI appellatur, quoniam à Deo incipit, de quibus acceptionibus loquitur Apostolus ad Philipp. 3. dum ait: *Et inveniar in illo non habens meam justitiam, quæ ex lege est, sed illam quæ ex fide est Christi, quæ ex Deo est iustitia in fide.* De qua quidem Justificatione sequens dogmata tradit Catholica fides.

II. Primum est, fidem justificantem non esse fiduciam de misericordia divina, quâ quis sperat; ubi per Christum omnia peccata remissa esse, sed solum assensum firmum ac certum, quo quis omnia credit, quæ DEVS credenda proponit, nam teste Apostolo c. 11. ad Hebr. *Fides est sperandarum substantia* (id est, substantia, quatenus ea, quæ sperantur, intellectu representantur, & sic in eo quodammodo substantiarum, argumentum (id est, convictio & demonstratio, ut græco textu colligitur) non apparentium. Ex quo etiam inducitur, fidem hanc justificantem non esse distinctam à historica, quâ creduntur vera esse, quæ in Sacris Literis continentur: aut fide miraculorum, quâ miracula fiunt, & à promissionum, quâ creduntur promissiones DEI de remissione peccatorum factæ; cum hæc omnia objecta in fidei definitione allata per verba non apparentium intelligantur. Hæc dogmati contraria imprimis est hæresis Lutheranorum, fidem justificantem in sola fiducia promissionis, quæ consistit in seipso, rat sibi peccata sua per Christum esse dimissa, consistere, inde hæresis Calvinii, qui fidem justificantem in nominata certa ac clara cognitione constituit.

III. Secundum dogma est, fidem justificantem esse quidem initium & preparationem ad justificationem, sed non solam justificare; cum Concilia, SS. Patres, & S. Scriptura vim justificandi (dispositivè) non solum fidei, sed etiam spei, timori, aliisque similibus virtutibus tribuant; & præterea fides talis cum odio DEI, aliisque vitiis justificationi oppositis consistere possit. Huic dogmati iterum contradicunt tum Lutherani, asserentes fidem solam sine & ante caritatem aliaque opera justificare (quemadmodum Illyrici sive Saxones & rigidi Lutherani docent) vel ea tantum ut signa requirant (uti Melancthon contendit) tum Calvinus, qui docet fidem solam justificare, sed eam non esse solam, quo modo calor solus solus accendit, quam vis non sit solus, sed cum splendore conjunctus.

IV. Tertium dogma est, Justificationem formaliter fieri per justitiam seu caritatem animo inhærentem; sic enim colligitur tum ex S. Scriptura passim dicente, caritatem diffusam esse in cordibus nostris, per gratiam renovari hominem &c. quæ omnia donum aliquod inhærens arguunt; tum ex Conciliis & SS. Patribus unanimiter docentibus hominem per gratiam animæ inhærentem justificari. Contra hoc dogma pugnant, imprimis Lutherus asserens solam fidem esse causam formalem justificationis. Deinde Oslander, qui docet hominem justificari per justitiam, quæ Christus non ut homo, sed ut DEVS essentialiter justus est. Item Calvinus, qui ait, justificationem in non imputatione peccati consistere. Tandem Bucerus & alii duplicem justitiam agnoscunt, unam imperfectam, quæ in virtutibus nobis inhærentibus sit; alteram perfectam, scilicet justitiam Christi imputatam, quæ tanquam veste pretiosa recti honestius coram DEO comparamus.

V. Quartum dogma est, non posse homines in hac vita habere certitudinem fidei de sua justificatione, nisi alicui DEVS ex speciali gratia revelare id dignetur; uti tum ex S. Scriptura Eccl. 6. 9. dicente: *Nescit homo, utrum odio vel amore dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta.* tum ex unanimi Conciliorum & SS. Patrum doctrina: tum ex ratione ipsa colligitur; cum ordinariè nemo habeat principium, ex quo per legitimam conclusionem inferri possit hæc certitudinem.

certitudo, sed potius expediat non haberi illam, ne ex tanta securitate superbia, & tepor in servitio divino suborietur. Contraria huic dogmati est Lutheranorum hæresis docentium, non tantum posse, sed etiam debere fideles hanc certitudinem habere; alioqui nec justos, nec salvos futuros, cum per hanc fidem solam justificentur.

VI. Quintum dogma est, neque de prædestinatione quemquam in hac vita sine expressa DEI revelatione secutum esse posse; cum passim Scriptura hortetur, ut non altum sapimus, sed timeamus: ut, qui stat, videat, ne cadat: ut cum timore & tremore salutem nostram operemur &c. Contra istum docent Calvinus, Bucerus, Kemnitius & alii apud Bellarminum l. 3. c. 12. asserentes fidem non esse, nisi qui solam persuasionem divinæ benevolentiae indubitam salutis expectationem præsumit.

VII. Sextum dogma est, fidem ac justitiam nec per electorum esse, nec, ubi semel obtenta est, inamissibilem esse; cum constet tum ex S. Scriptura, tum probatis historiis aliquos, qui damnati sunt, prius fidem justificantem habuisse, ideoque perseverantiam passim commendent Christus, Apostoli, & SS. Patres. Utrumque tamen hoc dogma negat Calvinus, qui l. 3. Inst. c. 2. §. 11. docet, fidem & justitiam propriam esse Electorum, & semel acceptam non posse ratione amitti. Lutherani verò licet amitti posse hanc fidem concedant, ante mortem tamen certò iterum recuperatam iri doceant.

VIII. Septimum dogma est, non omnes homines in fide justificante pares, sed crescere in ea quotidie posse. Prov. 4. & alibi passim dicatur, justorum semitam quæ diem splendens procedere, & crescere usque ad perfectiorem diem. Negant hoc dogma in primis Lutherani, qui hoc quòd doceant nos per Justitiam Christi fide apprehensam justificari, omnes æqualiter justos esse concedunt. Item Calvinianus, qui omnes virtutes & vitia paria esse docet juxta antiquam Stoicorum sententiam.

¶ (? o ?) ¶